

NOTA POLÍTICA

La interpel·lació Torras

Aquesta setmana passada ha sigut el tema de totes les tertúlies locals, i fins de les tertúlies polítiques i econòmiques de Barcelona, la important interpel·lació que, amb tot el braó i perfectament documentat, ha dirigit al ministre de Gràcia i Justícia, en respecte a la ja crònica qüestió de la suspensió del Banc de Barcelona, el diputat a Corts per aquest districte i compatrici nostre, En Francesc Torras Villà.

Sense entrar en el fons de l'assumpte, puix que ja els nostres llegidors s'hauràn assabentat abastament per la lectura de la premsa diària, com a granollerins enamorats de tot el què és nostre, sentim joia i un llegítim orgull de que, en absència d'haver plantejat aquesta important qüestió, els senyors que tenien indefectiblement l'obligació de fer-ho, com en aital cases troben els representants a Corts per a Barcelona, hagi sigut el nostre diputat el qui doni vida pública a aquestes fosques actuacions i maquinacions subterrànies que tenen per objecte el fer fonedisses les responsabilitats que puguin derivar-se del daltabaix econòmic promogut per la suspensió de pagues del Banc de Barcelona.

Doblement important és la feina que fa el nostre diputat, per quant l'actuació financiera del Banc de Barcelona tenia posades fondes arrels en tota la vida econòmica de Catalunya i són legió els perjudicats amb la insospitada suspensió i són innombrables els que han quedat en situació precària i angoixosa per efecte dels estalvis que tenien dipositats en la important casa de banca.

Felicitem xardorosament al nostre diputat per la feina feta i per l'empeny decidit i esforçament demostrat en la defensa dels interessos dels perjudicats, i fem vots per què tan noble com generosa actuació, doni els fruits que tothom tant desitja i que la justícia resplandeixi en bé de tots en la demanda que l'amic Torras ha fet del nomenament d'un jutge especial per a escatir aquest escandalós afer.

Felicitem-lo també, com a compatrici nostre, puix que ja era hora que a casa nostra tinguéssim un verdader representant que estigui disposat sempre a defensar els interessos que representa.

Una visita al Cementiri

Atrets igualment per la força de la tradició, com per la magnificència d'una tarda esplèndida de Primavera, que desentonava de la tradició i de les regles del calendari, ens encaminàrem dimarts passat vers el nou cementiri.

Els camins que condueixen al ramassà poc oferien l'espectacle trist, tant cantat i béscantat per poetes de tota llei. Ni el cel era gris, ni ho eren les robes que vestien els qui anaven en típic romiatge per a complir amb la rutina o donar esplai a la vanitat.

No; la visió dels caminets que s'enfilen Caputxins amunt i de la carretera de Cardedeu, donava la impressió d'un aplec, d'una festa de joventut; no s'assemblava de res, l'espectacle d'enguany, a la corrua trista que recordàvem de temps enllà, que pel carrer dels Caputxins se n'entrava en el tetric recinte a punt de desaparèixer.

I la impressió de sà optimisme, efecte sens dubte de la tarda esplèndida, sense núvols, sense fred —sense aquell fred de les tardes de tardor amb que es simbolitza la diada consagrada als Morts,— tenia agradosa continuïtat en entrar al nou cementiri.

Al recinte simètric, enquadrat per altes parets de nixos, del vell cementiri, al qual feien doblement tetric les fileres d'alts xipers, que aixecaven son esquelètic cos cel amunt en el passeig que creuava el lloc sagrat, recordàvem nosaltres que l'havia succeït un cementiri nou, en el qual havíem arribat a creure que l'adjectiu *nou* volia ésser sinònim de *barroer*.

Bé, doncs; aquella visió que teníem d'un camp perdut, trista mostra de la deixadesa d'un poble que ni respecte a la memòria dels seus passats tenia, es va desvanèixer tantost passàrem la porta del nou cementiri. I, a mida que avençàrem, barrejats, confosos entre la multitud, que era un esclat de vida, ens donàrem compte del què pot una voluntat i la sola iniciativa d'un home.

A tot l'entorn de les magnífiques tombes que han fet construir en el nou cementiri quelques famílies granollerines, d'entre les quals hem de citar les de les famílies Ciuró i Renom, per la severa bellesa que ha presidit en sa construcció, hi creixen oloroses flors, modestes plan-

tes que embelleixen extraordinàriament i completen aquelles obres d'art. Al peu d'infinïtat de nixos hi creixen flors també, cuidades amb ver amor; servint de test, a les senzilles plantes, unes rengleres de rocs cantelluts i uns guarnits d'estil primitiu, fets amb ciment i pedretes i desferres de materials de construcció, que amorosament són aprofitats per un home de la sensibilitat més fina i més subtil. I, coronament d'aquesta obra de pietat, —admirable, digna d'elogi,— és la netedat, l'acurament que hom observa en l'ample recinte, a mida que va seguint-lo. Ni un munt, ni un pilot de runes; tot nèt, tot cuidat; i en alguns indrets del desigual paratge, de l'accidentat terreny, uns esglaonets, i els restes d'uns altres, que, fets pacientment, sense comptar amb materials, la fúria de les aigües els destroça, causant la desilusió del qui no vol cedir i, toçut per a no confessar sa impotència, torna de nou a la feina.

Aquest cor pietós, aquest home admirable que, per la seva sola iniciativa, va convertint en bell jardí l'ermot que recordàvem com un mal somni del temps que no havíem vist el nou cementiri, és el guardià, el més modest dels empleats del nostre Municipi; és un home modest que es diu Miquel Llach, i que mereix bé de tots els qui estimin la nostra vila.

Amb aquest fidel guardià de la Mort que té l'ànima de poeta, hi hem volgut parlar per a dir-li la nostra admiració i per a encoratjar-lo en l'obra empresa. I de sa conversa n'hem recollit uns precis, que oportunament farem arribar a la nostra primera autoritat, en la seguretat de que serem atesos, perquè són per a cubrir necessitats de caràcter públic, imprescindibles en aquell lloc, apartat de tota casa habitada.

Avui, tant sols ens limitarem a adreçar la nostra felicitació a l'empleat gelós del seu càrrec modestíssim, i a demanar a l'Ajuntament que, demés del petit sòu que aquell té assignat —potser massa petit,— concedeixi una quantitat per a l'adquisició de plantes i arbustes que, reproduint-se i tractats amb mans amoroses, completarien l'obra, tan bellament iniciada per en Miquel Llach, a qui les nostres alabances ja es compendrà que són completament espontànies i reflexe fidel de les que hem oït de llabis de tots els qui aquests dies passats han visitat el Cementiri nou.

F. Montañà i Guasch

Metge cirurgià

Especialista en Enfermetats de la Pell i Veneri

GRANOLLERS: Carrer Barcelona, 1, 2.^{on}

Dijous i diumenges, de 9 a 12

BARCELONA: Carrer Sant Pau, 28, pral.

Tarda, de les 3 a les 5